

תת"ע 6019/03/21 - איתן דן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 6019-03-21 מדינת ישראל נ' דן
תיק חיצוני: 10500804405

מספר בקשה: 10

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש איתן דן
נגד מדינת ישראל
משיבים
החלטה

לפני בקשת הנאשם לביטול כתב אישום (מתוקן) מטעמי התיישנות ועקרונות של צדק והגינות משפטית.

ואלה העובדות הצריכות לענין:

עסקין בכתב אישום בעבירה של נהיגה ברכב ואחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א), עבירה מיום 14.5.2020.

כתב האישום הוגש ביום 17.3.21 כנגד הנאשם אסולין בנימין בני, לאחר שביקש להישפט.

ישיבת הקראה מיום 9.6.21 נדחתה על מנת לאפשר לצדדים להשלים הליכי עיון; וישיבת הקראה מיום 2.2.22 נדחתה על מנת לאפשר לצדדים להשלים הליכי הסבה, בהתאם למסמכי הסבה שהוגשו.

ביום 7.4.22 הגישה המאשימה 'הודעה על תיקון כ"א ובקשה לזימון נאשם' במסגרתה הודיעה המאשימה כי "בהמשך לדיון שהתקיים ביום 02/02/22, לאחר דין ודברים בין הצדדים, מצאה המאשימה להסב על בסיס מסמכים ונתונים שהוצגו לה, את הדוח נשוא תיק זה, שמספרו 10500804405 ע"ש מר איתן דן ת.ז. ... (להלן: "הנאשם המוסב"); ובהחלטתי מיום 10.4.22 הוריתי כמבוקש וזימון הנאשם המוסב לדיון.

ישיבת הקראה מיום 4.7.22 נדחתה בהיעדר אינדיקציה לזימון הנאשם המוסב על פי כתב האישום המתוקן.

בישיבת הקראה מיום 20.2.23 טען ב"כ הנאשם המוסב (אשר ייצג גם את הנאשם המקורי), כי משתוקן כתב האישום כפי שתוקן, קופחה זכותו של הנאשם המוסב לקבל הודעת תשלום קנס ולא להישפט, וכן טען להתיישנות; וניתנה

לצדדים האפשרות להגיש טענותיהם בכתב.

ביום 2.3.23 הגיש הנאשם המוסב 'טענות מקדמיות' בכתב; וביום 30.3.23 הגישה המאשימה את 'תגובת המשיבה לטענות מקדמיות'.

טענות הצדדים

הנאשם המוסב טען, כי המאשימה נהגה בחוסר סמכות ובתכסיסנות עת הגישה את כתב האישום כנגד הנאשם המוסב, וזאת בסתירה מוחלטת ומהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית; ותוך ניסיון נואל לעקוף ההתיישנות, ולפגוע בזכויותיו הדיוניות והמהותיות של הנאשם המוסב.

נטען, כי הנאשם המוסב לא זומן ולא ידע אודות כתב האישום המתוקן לכל הפחות עד 4.7.22, מעל שנתיים ימים מאז מועד ביצוע העבירה (ביום 14.5.20), ואזי חל סעיף 225א לחסד"פ, וכבר מטעם זה יש לבטל את כתב האישום מכח סעיף 149(8) לחסד"פ. עוד נטען, כי מדובר בעבירת קנס שהברירה להישפט נתונה למקבל, ולבית המשפט אין סמכות לדון בכתב האישום, ויש לבטלו.

המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה וטענה, כי הנאשם לא ניצל את זכותו להסבת הדו"ח ובחר להישפט; וכי כתב האישום תוקן על שם הנאשם המוסב על סמך מסמכי הסבה ותצהיר נהג שנמסרו על ידי ב"כ הנאשם; וההגנה מתנהלת בחוסר תום לב עת היא ביקשה לבטל את האישום כנגד הנאשם ולהשיתו כנגד הנהג בפועל, וכעת טוענת כי המאשימה לא היתה יכולה לעשות כן. כן נטען, כי משהוגש הדו"ח לבית המשפט, לא ניתן עוד טכנית לחזור אחורה ולהשיב את הדו"ח לברירת משפט; ובמצב דברים זה רשאי הנאשם המוסב להגיש לבית המשפט הודיה בכתב בהתאם לסעיפים 123 ו-128(1) לחוק סדר הדין הפלילי, ובית המשפט רשאי לדון אותו שלא בפניו, ומשכך עומדת לו הזכות לשלם את הקנס המקורי או לנהל את ההליך, לפי בחירתו.

באשר לטענת ההתיישנות - נטען, כי המאשימה פעלה על פי סעיף 225א(2) לחסד"פ והגישה את כתב האישום המתוקן פחות משלושה חודשים מהמועד שהעביר הנאשם לידי המאשימה את מסמכי ההסבה, ובטרם עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה, בהתאם לחוק; והנאשם המוסב ידע על הדו"ח עוד בתאריך התצהיר 30.1.22.

עוד נטען, כי על פי סעיף 228(ד) לחסד"פ, תובע רשאי להגיש כתב אישום בשל עבירה שהיא ברירת משפט; ומשמסלול דו"ח ברירת המשפט הוסט עקב בקשה להישפט להליך של כתב אישום, ועל פי סעיף 225א משבעל הרכב הוכיח כי אחר נהג ברכב, הרי שלמאשימה הסמכות להגיש כתב אישום למי שנהג ברכב.

דין

אני סבורה כי דין טענות המבקש ביחס לסמכות התביעה ובית המשפט להידחות.

קביעת עבירת קנס כעבירה של ברירת משפט איננה גורעת מסמכותו ושיקול דעתו של התובע להגיש בשל אותה עבירה

כתב אישום. ראו רע"פ 6549/06 **שגיא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.10.2006), המתייחס לסעיף 228(ד) לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב-1982; וכן בש"פ 5927/20 **ליאור שולמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.08.2020).

בנסיבות העניין, נוכח השתלשלות ההליך כמפורט לעיל, לא מצאתי כי הגשת כתב האישום המתוקן בידי התביעה במקרה דנן גרמה אי צדק למבקש.

בפסיקה נקבע מבחן תלת-שלבי לבחינת תחולתה של הגנה מן הצדק על מקרה מסוים. ראשית, יש לבחון אם נפלו פגמים מצד הרשויות בהליכים שהתנהלו בעניינו של הנאשם, וככל שנפלו - לעמוד על עצמתם. לשלב השני עוברים אם אכן נפלו פגמים, ובמסגרתו יש לבחון אם לנוכח עצמתם, ניהול ההליך הפלילי פוגע בחריפות בתחושות הצדק וההגנות. בחינה זו נערכת לאור איזון בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים הקשורים בהליך הפלילי, כפי שהם מתבטאים בנסיבות המקרה. אם שוכנע בית המשפט שקיום ההליך הפלילי אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגנות, בשלב השלישי יוענק סעד המאזן כראוי בין הפגמים שנפלו לבין אינטרסים נוספים עליהם מגן המשפט הפלילי. (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005); ע"פ 4039/19 **דניאל נחמני נ' מדינת ישראל**) נבו (17.03.2021) פסקה 60).

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים בעניינו, אני סבורה, כי הודעת המאשימה על תיקון כתב האישום ע"ש הנאשם המוסב אינה עולה כדי הגנה מן הצדק לפי המבחן התלת שלבי. בעניינו, כאמור, איני סבורה כי נפל פגם בהתנהלות התביעה בהגשת כתב האישום המתוקן כנגד הנאשם המוסב; ואיני סבורה, כי הגשת כתב האישום המתוקן כנגד הנאשם המוסב (אשר הגיש תצהיר מתאריך 30.1.22 מטעמו, וביקש להסב את הדו"ח על שמו, כמי שנהג ברכב במועד הרלבנטי, ולהמיר את הדו"ח על שמו), עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטית או פוגע בתחושות צדק והגנות. שכן, כפי שציינה המאשימה בסעיף 14 לתגובתה, עדיין עומדת לנאשם המוסב האפשרות לשלם את הקנס המקורי או לנהל את ההליך לפי בחירתו; לפיכך, מתייטר המשך הדיון בשלב השלישי למבחן לקיומה של הגנה מן הצדק.

עוד אני סבורה, כי גם דין טענת המבקש ביחס להתיישנות להידחות.

סעיף 225א(2) לחוק סדר הדין הפלילי מלמד כי ניתן להגיש כתב אישום, **לאחר הסבה**, תוך שנה מביצוע העבירה או תוך שנתיים מביצוע העבירה אם זה עדיין בתוך שלושה חודשים מביצוע ההסבה, לפי המאוחר. ראו גם עפמ"ק (מחוזי ב"ש) 30382-08-18 **חיימוב בן בכור נ' מדינת ישראל (עיריית באר שבע)** (נבו 04.12.2018).

בעניינו, כאמור, מדובר בעבירה מתאריך 14.5.20; מסמכי ההסבה נמסרו למאשימה ביום 2.2.22, לרבות תצהיר הנאשם המוסב מתאריך 30.1.22; והמאשימה הגישה את כתב האישום המתוקן בתאריך 7.4.22, דהיינו: בתוך שלושה חודשים מביצוע ההסבה, ובטרם עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה. לפיכך, דין טענת ההתיישנות להידחות.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול כתב אישום מתוקן נדחית.

נקבע להקראה ליום 9.5.23 שעה 09:30.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשפ"ג, 16 אפריל 2023, בהעדר
הצדדים.